

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR IN DOMO ALTARIA

XXII. ÉVF. 1922 MÁJUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S ZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Ullői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t

IRGO IPSUM, QUEM GENIT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Május. — *Reiner Irma:* Szentáldozás előtt. — Szentáldozás után. — *Dr. Tiefenthaler József:* Uram, nem vagyok méltó. — *Kovács György:* Interpelláció. — *Bu:* A szeretet és irgalom rongyszedője. — *Zádor József:* Az oltáregyesületek élete és célja. — *Hldasi József:* Beszédese adatok. — *Oltáregyleti élet.* — *Báró Benz Ottóné:* Livietto.

A római eucharisztikus vilá kongresszus. Lapzártakor kaptuk kézhez a 26. nemzetközi Oltáriszentségi nagygyűlés római értesítőjének a «Bolletino del XXVI. Congresso Eucaristico Internazionale»-nak első két számát. Az első szám közli a következő programot:

Május 24-én délután a résztvevők fogadása a Vatikánban. Beszédet Vanutelli bíboros mond, amelyre a Szentatya válaszol.

Május 25-én délelőtt pápai szentmise a Szent Péter-templomban. Délután: általános ülés.

Május 26-án délelőtt főpapi szentmise a vallicellai Santa Maria templomban. Délután: általános ülés.

Május 27-én délelőtt főpapi szentmise a S. Maria Maggiore-templomban. Délután: általános (záró) ülés.

Május 28-án délelőtt Róma minden plébániáján közös szentáldozás. — Főpapi szentmise a laterani S. Giovanni-templomban.

Május 29-én ünnepi körmenet a Szent Péter-templomban a Szentatya részvételével.

A Bolletino a program leközlése után a rövid időre hivatkozva mindenkéül felszólít, hogy ami tőle telik (ima, anyagi támogatás) tegye meg az Úr Jézus dicsősége érdekében. Minden adomány a «Segretariato Dcl XXVI. Congresso Eucaristico Internazionale» címére *Roma, Piazza della Pigna, 13/A* küldendő. Aki legalább 10 lírát ad, már megkapja a Bolletinot, amely a kongresszus előkészítéséről és egész lefolyásáról híven beszámol. Majd a gyermekekhez fordul és szívhezszóló hangon hívja őket az Úr Jézus köré, hogy imájukkal a kongresszus sikerét kiérdemeljék. Megmagyarázza nekik alaposan, hogy miről van szó és egy gyönyörű imát közöl, amelyet a Szentatya írt a gyermekek számára a kongresszus sikeréért. Közli azután a választmány tagjainak névsorát. Minket az internacionális választmány érdekel: tiszteltbeli elnök: Vanutelli Vince bíboros; elnök: Heylen Tamás namuri püspök; alelnök: Odelni Henrik apostoli főjegyző, párisi vikarius; titkár: D'Yanville Henrik gróf (Páris). Olvashatjuk azután az elnökök leveleit a bibornokokhoz, illetve püspökökhöz, hogy a kongresszuson való fizikai vagy legalább lelki részvételre kéri keveseket.

Bizony a jelen viszonyok között a mi szegény hazánkból is kevesen mehetnek el (a kongresszus idejére vendéglői ellátás napi 100—45 líra, mint a Bolletino II. száma közli, még a legolcsóbb is 1700 K, ezt mi nem bírjuk, vagy legalább is kevesen), de legalább idehaza töltjük meg mi is a templomainkat, szentésgimádással, szentáldozással, engesztelő imaórákkal, esetleg triduummal (ilyen az Örökimádás-templomban is lesz) siessünk a Nagy Szentség dicsőítésére. Jó volna idehaza is eucharisztikus kongresszust tartani, de a valószínűleg ugyanakkor lezajló választások miatt aligha kerül rá a sor. A méltóságos püspöki kar tagjai közül valószínűleg többen résztvesznek a római vilá kongresszuson, mert a Szentatya megengedte, hogy a püspökök az 1922., illetve 1923-ban esedékes úgynevezett «ad limina» látogatás kötelezettségének ez alkalommal eleget tegyenek.

Imádkozzunk sokat és ezen napok alatt az Oltáregyesület minden tagja ajánlja föl szentáldozását a kongresszus sikeréért, hogy a szentségi Jézus dicsősége, az Ő eucharisztikus országa a földön minél nagyobb, erősebb, öntudatosabb és praktikusabb legyen.

❧ M Á J U S ❧

Itt van újra! Arca a régi. Az életé, az örökifjúságé. Jól esik vele szembenézni, igazi boldogság benne élni. Virágos útjain ihletet kap a lélek: megérzi, hogy neki is szépnek, illatosnak kell lennie, a Mindenható jóságát neki is májusi köntösben kell dicsérnie.

Haj! de megfogyatkoztak a földön a májusi lelkek! De sok szív az örök hó hazája, de sok lélek a fekete üszkők tanyája! Pedig a kegyosztó Isten csak termő talajba hinti el a kegyelmek magvait; csak olyan lelkeket választ munkateréül, amelyek az ő tavaszi melegénél májusi palástot képesek öltetni magukra. Krisztus — aki azért jött, hogy *életünk legyen és hogy bőségesen legyen* — ugyanazt akarja: az övéinek lelkében májusi élet, a lelki fejlődés, haladás, a virágbaborulás szépséges tavasza állandósuljon.

Ott a példa reá: Szűz Mária, az ő szentséges anyja ilyen fenséges májusi lélek; az ő élete, örökszép májusi élet. Szűz Mária lelkében nem volt más évszak, csak tavasz, az ő lelkiélete nem termett az ég számára mást, csak virágokat. Úgy állott a bűnös világban, mint az erények leg-tündérieresebb virágos kertje, amely csak az ég számára volt nyitva, földi örömök, bűnös gyönyörök előtt nem nyílt meg soha. És megkívánta a Király az Ő szépségét: Krisztus a «dicsőség királya» az Ő fia akart lenni, földi életét Szűz Mária mellett akarta tölteni.

Az édes Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben köztünk maradvá most is ilyen társaság után eped. Neki most is májusi lelkek keltenek; azt akarja, hogy körülötte májusi gazdagságban pompázzék a lelkekben az élet. A Lélek által azért ösztönözte arra az anyaszentegyházat, hogy Szűz Máriát május királynőjeként tisztelje s az ő példájával a májusi életre törekvő lelkeknek küzdelmét megkönnyítse. Krisztus ezekben a lelkekben akar vigasztalást és engesztelést keresni. Mint egykor Szűz Mária lelkében és életében gyönyörködött az Ég, most is örömmel és gyönyörűséggel tekint azokra, akik Szűz Mária szellemében májusi életet élnek.

Keltsük életre magunkban a májusi lelket. Talán fáradalmas lesz ez az élesztő munka. De nem baj, mert azután fogunk tudni az ég felé szállani, mint a pacsirta, fogunk tudni dalolni, mint a májusi berkek csalogánya s fogunk tudni az Úr Jézusnak olyan gyengédséggel szolgálni, mint Mária, «az Úr szolgáló leánya».

Szűz Mária anyánk lesz, ő segíteni fog; mert ő is azt akarja, hogy szent Fia szentségi trónja körül örökös legyen a tavasz, a májusi lélek, a májusi élet.

Dr. Mátrai Gyula.

Úram, nem vagyok méltó.

AZ ÚR JÉZUS a fenséges hegyibeszéd után Kafarnaumba ment. Itt egy római százados járult eléje azon kéréssel, hogy haldokló szolgáját, kit fia gyanánt szeret, gyógyítsa meg. Az Úr Jézus késznek nyilatkozott, hogy elmegy a százados házába. De ezt a százados nem várta és nem merte reményleni. Szívében olyan mély és alázatos hit lakozott az Úr Jézus iránt, hogy részben feleslegesnek tartotta az Úr jövetelét, részben pedig mélységes istenfélelem szállotta meg az Úr-jövet gondolatára és térdrehullva mondotta Jézusnak: «Úram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én szolgám».

Gyönyörűséges szavak, melyeket azóta a lélekre vonatkoztatva a szentáldozáshoz járuló hivek ajkára ad az anyaszentegyház. És nagyon helyesen. Mert az Oltáriszentség ugyan ott van az oltárszekrényben, de azért egészen földöntúli valami, mit érzékeléssel nem lehet megközelíteni.

Ki elrejtettél itt bor s kenyér alatt,
Szívem te előtted megalázkodik,
Mert ha téged szemlél, megfogyaokzik,
Szám, kezem, látásom, benned fennakad.

Ismereteinket érzékeléssel szerezzük. De az Oltáriszentségnél érzé-

kelő tehetségeink: a látás, hallás stb. cserben hagynak és egy magasabb, lelki, értékesebb tehetség — a hit — tudja csak a nagy szentséget megközelíteni, megismerni, felfogni és magába zárni. Goethe barátjának, Lavaternek elve volt: Christ oder Antichrist. Harmadikat nem ismert. Az oltárszekrény lakója előtt is csak két lehetőség van: vagy van hited, mint a századosnak volt s akkor Krisztus vár ott reád, vagy pedig semmi sincs ott számodra és akkor ne közelíts oda. A századosnak az ő nagy hite mondotta, hogy Jézus Isten és nem csalatkozott; de azt nem merte reményelni, hogy ez a Jézus Isten eljön otthonába. A keresztény léleknek is úgy kell az oltár előtt térdelnie, hogy lelke azt vallja: a tabernakulum lakója Jézus, az én Istenem s ha szent volnék, akkor sem lennék méltó arra, hogy lelkembe jöjjön. De Jézus határtalan szeretete hívja a lelket, rálehel a megszentelő malaszt isteni szépségét és méltóvá teszi befogadására. Nem kell-e ezen végtelen jószág láttára mindent megtenni, ami csak tellik tőlem? Tudnom kell, hogy Jézus isteni tekintetével látja bensőmet úgy, amint van, látja szívem minden rejtekét, minden gondolatomat, vágyamat, amit az emberek előtt olyan gondosan és hazug módon rejtetek. Előtte semmit sem lehet szépíteni. A lelkiatya is belelát bensőmbé, de csak annyira, amennyire a gyónó engedi. Az Úr Jézus, a szívek és vesék vizsgálója előtt nincsen titok. Ó, milyen megszege-nülten, milyen megalázkodva kell eléje borulnom, bocsánatát kérni, jobbulást akarni és fogadni! Méltatlanságom tudata és az Úr Jézus nagy jósága kell, hogy lelkemben az érzelmek tengerét fakassza, amit szent Tamás apostolnak hitgyengességéért bocsánatot kérő alázatos hitvallomá-sába rejték: «Én Uram és én Istenem!»

Az Úr Jézus a szentáldozásnál a szívet akarja birtokába venni. Minden áldozásnál azt súgja az embernek: Fiam, add nekem szívedet és azért minden áldozás felhívás hozzám; hogy felhagyjak hibáimmal, rossz hajlamaimmal, szokásaimmal, melyek elvonnak Jézustól s fájnak szent Szívének.

Szent Alajosnak hetenkint egyszer volt szabad a szentáldozáshoz mennie. De ez az egy heti áldozás központja, hajtőereje volt egész hetének és minden munkájának. Három napon át készült az Úr szent testének a fogadására, három napig pedig hálát adott kegyelmeiért, de lelke, mint engedelmes, érzékeny napraforgó, mindig a szentáldozás körül forgott. Innen lett olyan tündöklően szép. A százados hite és istenféltelme volt benne. Ő is elmondotta a pogány katonával: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj — és ennek igazságát mélységesen átérzve, mindent elkövetett, hogy magát méltóvá tegye. Lehet-e ilyenformán reggel a szentáldozáshoz járulni és utána ballábbal belelépve az életbe, egy tétlen, rendetlen és civakodó napot az Úr oltára elé tenni? A szent-

áldozás nagy kegyelem, kimondhatatlan felemelése az embernek, nagy öröm, a legnagyobbik, mit Jézus az őt szerető léleknek a földön adhat; de a szentáldozás egyúttal nagy felelősség. Be kell számolni valamikor az Úr Istennek, hogy az isteni lakoma adományait, kegyelmeit, energiáit mire fordítottuk, hogyan törekedtünk javunkra használni, megköszönni.

Mindenki szeressen a szentáldozáshoz járulni, mert hiszen ez olyan nagy öröm, kitüntetés és lelki előny; de senki se járuljon a szentáldozáshoz felületes könnyelműséggel, hanem tartsa szem előtt szent Pál apostol szigorú intelmét: «Vizsgálja meg az ember önnönmagát és úgy egyék ebből a kenyérből, mert aki méltatlanul eszi, itéletet eszik». Ne váljék az élet boldogító kenyere a lelki halál itéletévé.

Dr. Tiefenthaler József.

SZENT ÁLDOZÁS ELŐTT.

Hiszek Benned én Istenem,
Szerelmesem és Mesterem!
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron,
Elrejtve kenyér színében
S imádó szívem mélyében:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Sírva bánom sok bűnömöt,
Szárítsd fel fájó könnyimet;
Kint, bűt örömmel szenvedek,
Csak bűneimet bocsásd meg.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Jöjj, ó jöjj! siess szívembe,
Már oly régen vár epedve
Téged, Istenét s Királyát,
Harcborulva rabszolgád.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Reménységem vagy énnékem,
Fényoszlopom földön s Égen,
Mellyel utat mutat Mennybe
Feltámadás ígérete.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Magamhoz hívni úgy lélek,
Téged — én, a beteg lélek,
Amely Rád tekint remegve,
Méltatlan ily égi kegyre.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Szűz Mária, édes Anyám!
Szeretettel tekints le rám;
Htyánkat kérd meg a mennyben.
Ne taszítson Ő el engem.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Szeretlek én bűnös lélek
S végzésidőtől már nem félek;
Hisz' irgalmad véghetetlen,
Feltádoztad Magad érttem!
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

De Te hívsz, Te bátorítasz,
Küldve feloldozó vigaszt,
S eltörölve vétkeimet,
Cisztult lelkem fölemeled.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

Szent fiadnak, kérlek mondá meg,
Hozzá vágyik hű gyermeked,
Élet- s halálban is övé —
S forró imája száll felé.
Édes, kicsi, jó Jézusom,
Ki jelen vagy az oltáron:
Szeretlek, imádlak, áldlak!

SZENT ÁLDÓZÁS UTÁN.

Hozzám jöttél, ó Jézusom!
 Örööm és boldogságom:
 A szívemben lakást vettél,
 Föld porából fölemeltél.
 Igaz gyermekeddé tettél.

Kegyelmeddel igaz leszek,
 Mindent csak Te érted teszek;
 Küzdelmimben soh'sem félek,
 Hanem egyesülve Veled —
 «Ó Jézusom, Neked élek!»

Szép a föld sok kincse, bája,
 Mind kezeid alkotása:
 Esodáittal meghajolok,
 De sohasem csüngök rajtok —
 «Ó Jézusom, Neked halok!»

Menny lénye tölti el lelkem;
 Uezércsillagként jár velem,
 Égi kegyelmed, jóságod —
 Ébren s alva Rád gondolok,
 «Élve s halva Tied vagyok!»

Reiner Irma.

Interpelláció.

AZ ORSZÁGGYŰLÉSEN sok interpelláció hangzik el. Az interpelláló képviselő vagy valami visszaélésre mutat rá és kér a megsértett igazságnak elégtételt; vagy valami sürgős, fontos és közérdekű ügyben kívánja az államhatalom jóakarátú, hatékony beavatkozását. És nagy sikere az interpellálónak, ha meg tudja győzni a kormányt a felvetett kérdés igazáról, hasznáról; meg tudja győzni úgy, hogy azok, akik a ország sorsáról felelősséggel intézkednek, az államhatalom egész szervezetével, tekintélyével és erejével lépnek fel az interpelláció tárgyát képező ügyben.

Sokszor már előre hullámszóba hozza a kedélyeket magának az interpellálónak személye.

Ilyen, nemcsak közérdekű, nemcsak országos jelentőségű, hanem valóban sorsdöntő, világok sorsára elhatározó jelentőségű interpelláció hangzik folyvást a tabernákulumból az Óltáriszentségben. Ezt hirdeti az apostol, vagyis inkább az apostol ajkával a Szentlélek: Semper vivit ad interpellandum pro nobis, — örökké él Jézus és folyton interpellál a mi érdekünkben. (Zsid. 7. 25.) Itt Krisztus örök, elmulthatatlan papságáról van szó; s mivel ez a papság az utolsó vacsora asztalára állított kereszten mutatja be áldozatát, az interpelláció is azonközben hangzik el.

Miről szól az interpelláció? Ez csak az örökélet keretében jut biztos tudomásunkra, addig be kell érnünk annyival, hogy üdvözülésünk érdekében mondja. Hogy az interpelláció mily megrázó erővel hangoz-

hatik el, sejteni engedi az evangélium néhány sora. Akár az a jelenet, hol a pogányok jelentkezésekor Urunk szavaira: «Atyám! dicsőítsd meg a te nevedet», mindjárt megkapja a választ, mennydörgésszerűen zúg a pogányok feje felett: «Megdicsőítettem és meg is dicsőítem». (Ján. 12, 28.) Akár a nagycsütörtöki hármás segélykérés: «Atyám! ha lehetséges, müljék el tőlem e pohár...», melyre haladéktalanul megjelenik a vigasztalás angyala. Akár a Golgotáról elszálló interpellációja: «Atyám! bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek», mire a föld megremeg, de nem temetheti maga alá a vétkeket, mint majd a nagy végpercében; elborul a nap és nem a gyilkosok szemévilága, mint Saulé damaszkuszi útjában.

Az egész örökkévalóság nem lesz elég pusztán ez interpellációk végigélvezésére sem és ez interpellációk hatásának, eredményeinek végigtekintésére. Olvassuk át édes Megváltónk főpapi imádságát szent János evangéliumának 17. fejezetében, — talán csak a legkedvesebb apostol mert vállalkozni ennek a szívbemarkoló, mennyei ízű interpellációnak feljegyzésére: «Atyám! — reszket bele szívünk hurjaiba — Atyám! eljött az óra... A munkát elvégeztem, melyet rám bízál, hogy megcselekedjem... Kijelentettem a te nevedet az embereknek, kiket nekem adtál e világból, — tieid voltak és — nekem adtad őket... Míg velük voltam, megtartottam őket. De immár te hozzád megyek. Míg ők e világon maradnak Szent Atyám! tartsd meg őket... Óvd meg őket a gonosztól... Szenteld meg őket... Szeresd őket, amint engem is szeretted... Utolsó kérésem: örömem teljes lehessen bennük. Akiket nekem adtál, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek, hogy lássák az én dicsőségemet, melyet nekem adtál, mert szeretted engem a világ alkotása előtt...»

De minek kurtítsam az interpellációt, minek tépjek le lehetetlen szépségeiből, mikor inkább könyvet kellene róla összeírunk, hogy gyarló értelmünk észrevegyen rajta mindent, amit Krisztus lelkéből magán visel. Az egész fejezet sokszoros átélvezése tudná kellően érzékeltetni, mennyi hiányzik az evangéliumokból, melyek egész éjjelt kitöltő interpellációiból semmit sem hoznak. S micsoda, alig elbirható gyönyörűség lesz ezeket és az Oltáriszentségből éjjel-nappal, ezer éveken át feltörő interpellációkat meghallgatni a boldogok honában; meghallani úgy, azzal a kiejtéssel, azzal a hanghordozással, azzal a meleg és színes hanggal, ahogy azokat Krisztus elmondotta.

Az interpelláció sikerét biztosítja az interpellálónak személye. Az Oltáriszentség fölött harmadszor is elhangzik a Jordán-parti és a Táborhegyi szózat: «Ez az én szeretett Fiam, kiben nekem kedvem telik», tehát óhajait is teljesítem.

készségüket és megértésüket illetőleg. Nincs szeretetűnnepély, vallásos egyesület és összejövetel, melyet az oltáregyesületi tagok melegen fel ne karolnának.

Külső tevékenységüket a lélek belső meggyőződésének vaspillérei hordozzák. *Öntudatosak!* nemcsak saját maguk, hanem egymás iránt is. Értik, hogy nemcsak keresztények, hanem *katholikusok* s féltékenyen őrzik a krisztusi *egyenlőséget és testvéri összetartást*, egyesületük nagy családjának körében. Az a lelkipásztor, ki hiveinek társadalmi állása szerint osztályozza nyáját, szerencsétlen balkezevel ne nyuljon az oltáregyesületekhez. Ha nem a *lélek értéke és a krisztusi eszme* a vezérelv és iránytű az egyesületi életbe, a legvirágzóbb egyesület is fejlődésének zenithjén törik össze. A belső tartalmat üres külsőségek váltják fel, mi csillog, mint a szappanbuborék s ha szétpattan, marad a pusztaság lég...

A kőbányai oltáregyesület immár bevezette a férfi-pasztorációba is! «Duc in altum», evezze a mélyre, mondta Krisztus Péternek. E szavak után indultunk s a mély vizekben járunk. A Hercegprímás Ő Eminenciája oltáregyesületünk *Férfi-csoportjához* intézett soraiban azt írja: «Nehéz, de igen fontos munka a férfivilágot megnyerni a mélyebb és gyakorlati hitélet számára!» — Azóta férfiaiunk tekintélyes számmal vesznek részt a szentmiséken, szívesen hallgatják meg a szentbeszédeket. Sőt kiszivárgott hírek szerint a családok is érzik az oltáregyesület *Férfiak-csoportjának* játékos hatását.

Kevés sor áll tollunk rendelkezésére, ha a nők, nagy- és kisleányok oltáregyesületi csoportjainak életműködését óhajtanók elemezni. Tulajdonképp ez a gyökér; ebből hajtott ki a fenti csoport is. Oltáregyesületünk legközelebbi programja az *Iffjak-csoportjának* megszervezése, mely a közel jövő kérdése s a férfiaknak, mint családapáknak segítségével fog megtörténni.

Ime az oltáregyesület! Oly biztos alapkő, melyre az áldozatkész lelkipásztor a lelkiélet összes szentélyeit ráépítheti. Jutalma: nyájának az a ragaszkodása, mely Krisztus szavaiba visz bele lüktető életet és fontos valóságot: «Legeltesd bárányaimat!...» *A lelki örömeknek* egész kincstára nyílik meg a tagok és vezetők számára egyaránt. Ennél csodálatosabb csak az, hogy annyi ily öröm van elrejtve sokak előtt az ismeretlenség rétegei alatt. De ahol ezek bányászását megkezdték, csak azt sajnálják, *hogyan előbb nem tették!!*

Zádor József,

kőbányai helyiigazgató.

Dicsérfessék és áldassék most és mindörökké az Úr Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszent-ségben!

Az «Örökimádás» az Oltáregyesület hivatalos közlönye. Mivel kedves olvasóink között — különösen az ifjúság az eucharisztikus szövetségek köréből — sokan vannak, akik nem is ismerik az Oltáregyesületet, röviden tájékoztatjuk őket. Az Oltáregyesület ugyanaz a felnőttek számára, ami az eucharisztikus szövetség a gyermekek és ifjak számára. A szentségi Jézus imádása, engesztelése, a vele való egyesülés a szentáldozás révén — ezekben egyesül az eucharisztikus szövetségekkel az Oltáregyesület. Csakhogy ennek tagjai még tovább mennek, amikor arra is van gondjuk, hogy az édes Jézus ott a legfölségebb Oltáriszentségben mindig méltó környezetben legyen. Erre a célra az Oltáregyesület tagjai szent edények és ruhák beszerzésére évente tetszés szerinti alamizsnát adnak. Tehát helyesen (és olaszul ezt a címet viseli) «*A legméltóságosabb Oltáriszentség imádása és a szegény templomok egyesületének*» nevezhetők. Az eucharisztikus gyermek- és ifjúsági-, illetve leányszövetségesek 16 éves korukban nagyon helyesen teszik, ha eucharisztikus életüket az Oltáregyesületben folytatják. Alább leközzöljük a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület rövid ismertetését (amely különnyomat alakjában is meg fog jelenni).

A választmányi és terjesztőnői gyűlések Budapesten a központi házban (IX., Üllői-út 77.) minden hó II., illetve III. hétfőjén pontosan megtartatnak. Ezeknek legfontosabb eseménye az Istenben boldogult igazgató tetemének hazahozatala, amelyről márciusi számunkban külön is megemlékeztünk. A kriptá építését rövidesen meg is kezdik. Az utolsó választmányi gyűlés ápr. 10-én volt Babura László ügyvezető-igazgató vezetésével, aki ez alkalommal kegyeleties szavakkal emlékezett meg boldogult királyunkról, **IV. Károly**-ról. Egy vigasztalásunk — ugymond — a tragikus eseménynél, hogy a boldogult a legméltóságosabb Oltáriszentségből élt. Mikor Tatára ment, azonnal misézőt kerestet s egy kapucinus atya mond misét előtte a grófi kastélyban s hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, mekkora volt az ő bizalma és hite, arra bizonyosság

a szombathelyi hosszú adoráció. A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt a püspöki kápolnában majdnem teljes két órát töltött egyfolytában; úgy hogy az egyik alkalmazott megjegyezte: «Itt sokat imádkoznak a püspök úr és a papok, de annyit senki sem imádkozik, mint a király öfelsége». Amilyen gyakran csak tehetette áldozott. Halála előtt még egy órával utoljára látta vendégül szívében az édes Jézust. Hisszük, hogy nála nyugalmat talált. — Jelentette azután az igazgató, hogy a szatmári püspök úr őnagyméltósága az egyházmegyéjének magyar területi részein levő oltáregyesületeket a Központtal egyesíti és igazgatójukká *Székely Gyula* püspöki biztos urat nevezi ki. — A bitoros-hercegprimás Őemenciájának kegyes leirata kapcsán a választmány elhatározza, hogy a templomoktól a használaton kívül helyezett és kijavítható egyházi ruhákat összegyűjti, rendbehozza és szegény templomok felszegélyezésére fordítja. [Ezton is kéri a Központ, hogyha valahol fölösleges és kijavítható ruha van, azt ilyen célra a Központba (IX., Üllői-út 77.) küldeni kegyeskedjenek.]

Május 3. Tavaly az Oltáregyesület ünnepélyesen védőszentjének választotta Szent Józsefet. Szent József már ezen rövid idő alatt is hatalmas pártfogónak bizonyult, hogy csak a kehelyalapítványt említsük, amely már eddig 120.000 K-t tesz ki. Az idén is siessünk az ő tiszteletére. Az Örökimádás-templomban ezen a napon reggel 7 órakor ünnepélyes, 6, 8 és 3/49-kor pedig csendes szentmise lesz, délután 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás lesz a főljánlás megújításával.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület szervezete és működése.

I. Az egyesület célja:

- A legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus megismerése, szeretete és imádása.
- Engesztelés azon bántalmakért, amelyeket ellene elkövetnek a szeretet szentségében.
- A szegény templomok segélyezése.

II. Feltételek a beiratáshoz és a búcsúk elnyeréséhez:

- A vezeték- és keresztnév beírása az egyesületi törzskönyvbe (pl.: Nagy Imréné, Mária).
 - Imádás, havonként egy óra, vagy két félóra.
 - Évenként bármely alamizsna a szegény templomok számára.
- Jegyzet:* Aki e három feltételt, vagy azok egyikét elmulasztja, nem vétkezik ugyan, de nem részesül a búcsúban.

III. Az Oltáregyesület Országos Központját képezik:

- a) az országos Igazgató,
 - b) az ügyvezető Igazgató,
 - c) az Elnök, nő,
 - d) a társelnök, nő (mindig a Mária Reparatrix-zárda Főnőknője),
 - e) alelnök, nő,
 - f) a központi választmány,
 - g) a terjesztők és terjesztőnők,
 - h) a rendes tagok (lásd a fenti három feltételt),
 - i) a résztvevő tagok (nem végeznek imádást, évente meghatározott alamizsnát adnak),
 - j) a jótevő tagok, akik nagyobb összeget adnak az egyesületnek.
- Az egyesület fiókegyesületekre oszlik, melyek az egyházmegyei központ körül csoportosíthatnak.

IV. Az Országos Központtal együttműködő egyházmegyék összeköttetése a Központtal:

1. A fiókegyesületek a római főtársulatba bekebelezetnek a központ által.
2. Az egyházmegyék a fiókegyesületek évi adományait az országos központba küldik.
3. Részesülnek az egyházitárgyak kiosztásában, melyeket a központ oszt ki azon templomok között, amelyekben az Oltáregyesület meg van alakítva.
4. Évenként kimutatást küldenek az országos központba az egyházmegyei Oltáregyesület működéséről.
5. Az országos központ közli az évi működések eredményét hivatalos közlönyében, az «Örökimádás»-ban.

Jegyzet: Azon egyházmegyékben, amelyeknek püspöki székhelyén az egyesület munkaórát is tart a szegény templomok segélyezésére, a püspöki székhely évi adományait megíarthatja az oltani központ, hogy fedezhesse a munkához szükséges anyag beszerzését.

V. Fiókegyesületek:

Minden plébánia helyi központot képezhet, ha az országos központ által rendszeresen meg lett alakítva.

A helyi fiókegyesületet képezik:

- a) a helyi Igazgató (a helyi plébános vagy káplán),
- b) a főterjesztő, nő, vagy helyi elnök, nő,
- c) a terjesztők és terjesztőnők, akik a terjesztői megbízást a helyi igazgatótól kapják.

A fiókegyesületek a következő módon állanak összeköttetésben a központtal:

1. összes tagjaik a központ törzskönyvébe iratnak,
2. a tagok évi adományait a szegény templomok segélyezésére a helyi igazgató által, Budapesten egyenesen a központba, az egyes egyházmegyékben, az egyházmegyei igazgatóhoz küldik be,
3. a helyi igazgató és a főterjesztő részt vesznek a központ terjesztői ülésein (minden hó harmadik vasárnapja utáni hétfőn délután 4 órakor, IX., Üllői-út 77. sz. alatt).

A fiókegyesületek férfi-terjesztői és tagjai részére — mihelyt számuk gyarapodni fog — az Örökimádás-templomban szintén minden hóban lesz majd kizárólag férfiak számára tartott konferencia-beszéd.

4. Évenként az országos központba küldik a fiókegyesület munkálkodásáról, a legf. Oltáriszentség körüli apostoli működéséről szóló jelentést (pl. a gyakori szentáldozás gyarapodásáról, az imádási órák megtartásáról, a legf. Oltáriszentség tiszteletére rendezett ünnepekről, negyvenórás szentségimádásról, stb.). Kérjük továbbá a fiók-oltáregyesületeket, hogy jelentsék be a központba az év folyamán elhunyt tagok neveit, úgyszintén a vezetőségben előfordult esetleges változásokat. (Folytatjuk.)

LIVETTO

(1910—1917.)

(Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró Benz Ottóné, szül. Csáky Ilona grófnő.

Az oktatáson mindennap pontosan jelent meg katekizmusával s a tanítást figyelmesen hallgatta. A jó Istenről szóló tanokat akár örökké is elhallgatta volna; közben sokat kérdezett, mert minden részlet érdekelte.

Július 28-án elkísértem Liviót a Szent Szív-zárda főnöknőjéhez azon kérelemmel, hogy ezen ötesztendő kis gavallér ott végezhesse első szentáldozását s azt megelőzőleg háromnapos kis lelkigyakorlatban részesüljön.

Livio testvérei, János és Lajos, ugyanezen zárda kápolnájában végeztek volt első áldozásukat.

Livetto tehát szent Ignác ünnepe előtt három napot a zárdában töltött. Ime az oktatást osztó szerzetesnő feljegyzései:

«Livio mindig ragyogó arccal állított be hozzám. Kérdéseimre, rövid gondolkodás után, igen szabatosan felelt, bár gyerekesen fejezte ki magát. Komoly tudással bírt és mély meggyőződése volt: nem egykönnyen esett zavarba.

Korához képest ritka komolysággal és figyelemmel nézte a Krisztus

Urunk életét ábrázoló képeket. Különösen azokat kedvelte, melyek Jézus születését mutatták be. Megjegyzései bizonyos művészi érzékre vallottak.

— Ez nem jól ábrázolja Jézust — mondta egyik képről. — Nem emelkedik ki eléggé. — Ó, ez már jobb: ezen jól látom Őt. Fényéről ősmerek Reá. Ő mindig ragyog.

A lapokat forgatva, folyton az Üdvözítőt kereste, közben halkán ismételve:

— Isteni világosság! Isteni világosság!

Még jobban kedvelte a kínszenvedés képeit.

— Miért szereted ezeket annyira?

— Szeretem a szenvedő Jézust.

— De nem szebb-e a napkeleti királyok hódolata? Vagy a feltámadás?

— Nem, nem! Szebb a szenvedő Jézus.

— Miért?

— Mert értünk szenved.

Szavai sokszor egy felnőtt ember meggondoltságát fejezték ki.

Első áldozása napján igen korán érkezett; fehér ruhácskáján hajfűrtjei aranyfényben csillogtak. Kezében ugyanazon liliomszál volt, melyet a család felajánlásakor is ott tartott. Szentmise alatt minden szórazottság vagy tévedés nélkül hangosan felolvasta az előkészületi imákat.

Livio szülei, kik ez ünnepnapon boldog tanúi voltak kis angyaluk örömeinek, ártatlanságát féltve gondoltak a jövőre: sikerül-e vajjon azt egész életében tisztán megőriznie? A nehéznek látszó feladatot Isten úgy oldotta meg, hogy élte hajnalán szakította le ezen szép liliomszálat.

Képe most is előttem áll. Úgy tiszteltem, akár egy kis szentet: közbenjárását kérem ki s ő már sok kegyelmet eszközölt ki nekem... Drága Livietto!... Csupa józanság és őszinteség, csupa közvetlenség és meggondoltság volt!... Egyszer az ostromzás képét szemlélve, könnyes szemmel sopánkodott:

— Mily szörnyű fájdalmat érezhetett Jézus! S a bűnösök okozták azt!... Ó, azok a gonosz zsidók! Pedig Jézus oly jó volt hozzájuk! Mindig csak gyógyította őket!...

Más szentírási képeket nem értett meg első látásra, néhány magyarázó szóra azonban eszébe jutott a történet.

— Igen, igen, tudom már, csak elfelejtettem! Mama ezt is elmondta nekem, úgy mint a kenyérsodát, meg Jézus bevonulását, mikor a gyermekek pálmaágakkal mentek elébe.

És apróra leírta a virágvasárnapi jeruzsálemi bevonulást.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.